ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. července 2014, č. j. 2053/DS/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. května 2017, č. j. 78 A 17/2014 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Příkazem Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 22. ledna 2013, č. j. MgMT/126594/2013, byl žalobce uznán vinným ze spáchání deseti přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 9. prosince 2013 prostřednictvím zmocněnce odpor, v němž také požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu X.

[2] Magistrát zmocněnce žalobce dne 10. prosince 2013 upozornil prostřednictvím e-mailu (zaslaného na adresu X), že podaný odpor není opatřen elektronickým podpisem a v plné moci chybí podpis žalobce jakožto zmocnitele. Téhož dne byl magistrátu poštou znovu doručen odpor proti příkazu, dne 18. a 23. prosince 2013 podepsaná plná moc.

[3] Dne 19. prosince 2013 zaslal magistrát zmocněnci žalobce na adresu X další výzvu k odstranění vad podání, v níž mu mimo jiné sdělil, že je povinen nejpozději následující den potvrdit převzetí zprávy a že v opačném případě mu nadále budou zasílány písemnosti na adresu trvalého pobytu.

[4] Magistrát ve věci nařídil na den 27. ledna 2014 jednání. Předvolání na toto jednání zaslal na e-mailovou adresu X a též poštou na adresu trvalého pobytu žalobce i jeho zmocněnce. Žalobce ani jeho zmocněnec si předvolání zaslané poštou nepřevzali a na jednání se nedostavili.

[5] Dne 4. února 2014 shledal magistrát rozhodnutím č. j. MgMT/014038/2014 žalobce vinným ze spáchání deseti přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 4 000 Kč.

[6] Dne 23. dubna 2014 podal žalobce z e-mailové adresy X odvolání „*do neoznámeného rozhodnutí*“. Žalovaný toto odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím jako opožděné zamítl. Konstatoval, že rozhodnutí magistrátu bylo zmocněnci žalobce doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Jelikož nebyl zmocněnec žalobce zastižen, byla doručovaná písemnost uložena ode dne 10. února 2014 na poště a adresátu byla zanechána výzva a poučení o důsledcích jejího nepřevzetí. S ohledem na § 24 odst. 1 správního řádu bylo rozhodnutí doručeno fikcí dne 20. února 2014. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání skončila dne 7. března 2013 a následujícího dne nabylo rozhodnutí magistrátu právní moci.

[7] Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) byla dne 17. října 2014 doručena žaloba proti rozhodnutí žalovaného, v níž žalobce namítal nesprávný postup magistrátu při doručování rozhodnutí o přestupku. Stejného pochybení se měl při doručování svého rozhodnutí dopustit i žalovaný. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným usnesením odmítl. Na základě údajů obsažených ve správním spise dospěl k závěru, že žalovaný nejprve doručil své rozhodnutí na adresu X, což bylo serverem pro zastupování potvrzeno dne 15. července 2014. Následně zaslal žalovaný své rozhodnutí na adresu trvalého pobytu žalobce i jeho zmocněnce, přičemž rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 28. července 2014. Tehdy začala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která skončila v pondělí 29. září 2014. Žaloba byla tedy podána opožděně.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V prvé řadě namítal vnitřní rozpornost napadeného usnesení, neboť mu není

zřejmé, proč krajský soud považoval za den doručení rozhodnutí žalovaného právě den 28. července 2014, když předtím uvedl, že doručení rozhodnutí e-mailem bylo potvrzeno již dne 15. července 2014. S krajským soudem navíc nelze souhlasit ohledně platnosti doručení na adresu X, neboť potvrzení přijetí z této adresy nebylo opatřeno elektronickým podpisem a žalobce ve správním řízení žádal o doručování na adresu X. Argumentaci žalobce, že mělo být rozhodnutí žalovaného vypravit na tuto adresu, krajský soud zcela pominul.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti odmítl dále vyjadřovat a pouze odkázal na obsah správního spisu a na usnesení krajského soudu, které považuje za zákonné. Jelikož toto vyjádření neobsahovalo žádnou věcnou argumentaci, Nejvyšší správní soud je stěžovateli k případné replice nezasílal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Skutkové okolnosti, jakož i podstata argumentace stěžovatele, jsou zcela shodné s případem posuzovaným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. ledna 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, č. 3406/2016 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že je mu „*známo, že na internetové doméně ‚.eu' je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky. Tato informace však není všeobecně známá a tím spíše nebyla známa v roce 2014, tedy v době řízení před správními orgány v posuzované věci. Postup žalovaného je proto pochopitelný, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání rozhodnutí o odvolání na adresu X obdržel z této emailové adresy potvrzení o dojití zprávy (s ‚podpisem': server pro zastupování). Protože se však jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu, nemohl mít své rozhodnutí za doručené. Soud rovněž nepochybuje, že tento omyl byl vyvolán obecným zmocněncem stěžovatelky záměrně, neboť komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na jím uvedenou adresu se opakují v celé řadě případů. Volba adresy, kombinující slova ‚obecny' (krátce) a ‚zástupce' (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z nějž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví. Ze spisu jednoznačně vyplývá snaha žalovaného doručit napadené rozhodnutí zmocněnci stěžovatelky. Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu tak nakonec učinil prostřednictvím provozovatele poštovních služeb [...] K doručení proto došlo fikcí*".

[12] Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by se měl od citovaných závěrů v této věci odchylovat. Krajský soud pouze opomněl zmínit, že doručení rozhodnutí žalovaného na adresu X nebylo platné, neboť v rozporu s druhou větou § 19 odst. 8 správního řádu, ve znění účinném do 18. září 2016, nebylo potvrzení jeho přijetí podepsáno zaručeným elektronický podpisem adresáta (zmocněnce stěžovatele). Toto pochybení však nemělo na zákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost vliv, neboť krajský soud počátek lhůty pro podání žaloby správně vztáhl k okamžiku, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno zmocněnci stěžovatel fikcí (pondělí 28. července 2014). Lhůta pro

podání žaloby proti tomuto rozhodnutí skončila v pondělí 29. září 2014 a žaloba podaná až dne 17. října 2014 byla bezpochyby opožděná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu